

NASLOVNICA

KULTURA

DRUŠTVO

MAGAZIN

KOLUMNJE

HR SVIJET TV

DEUTSCH

IMPRESSUM

MARKETING

FILM | GLAZBA | KAZALIŠTE | KNJIŽEVNOST | **KNJIGOZORI** | UMJETNOST | KULTURNA BAŠTINA | KRATKE PRIČEYOU ARE HERE: [KULTURA](#) > [KNJIGOZORI](#) > MLADEN LOJKIĆ: HRVATI – OSOBITI SINOWI SVETE RIMSKE CRKVE

Mladen Lojkić: Hrvati – osobiti sinovi svete rimske Crkve

PETAK, 07 OŽUJAK 2014 15:26

Hrvati su još u apostolsko vrijeme primili kršćanstvo. Nisu se opirali pokršćavanju kao neki drugi narodi jer su većina njih već šest ili sedam stoljeća bili jednobosni, zarathuštrani sa vrlo sličnim vjerovanjem u jednoga pravoga Boga.

J. F. Mücke, Dolazak Hrvata u Hrvatsku

Naime u perzijskoj kraljevini Harawatiji rodio se jedan od najvećih svjetskih mislilaca, vjerskih reformatora, mistika i proroka Zarathuštra (Zarathustra, Zartuš, Zoroaster) koji je u drevnu perzijsku religiju uveo monoteizam i vjerovanje u Jedinoga stvoritelja – hranitelja svemira, Boga, koji se zove Ahura Mazda. Zarathuštra u svojim himnama *Gathama* navješćuje dolazak Spasitelja svijeta (sedam stoljeća prije rođena Isusa Krista) koji će osloboditi svijet od grješnika kako bi se ostvarilo Kraljevstvo voljenja. Njega će roditi Djevica kraljevske krvi. Spasitelj svijeta okupiti će oko sebe učenike koji će za Istinu i Pravdu biti zajedno s Njime ubijeni. Znakovito je da se u Starom zavjetu rijetko spominje dolazak Mesije kao Spasitelja svijeta. U njemu je Mesija isključivo vođa židovskog naroda, odnosno ovozemaljski židovski kralj.

Pored toga, poznato je da su Židovi, što svjedoči i Stari zavjet (sve do „sudara“ judaizma i zarathuštranizma /mazdeizma/ za vrijeme njihovog oslobođanja iz babilonskog sužanjstva 539. godine prije Krista koje im je omogućio perzijski kralj Kir Veliki kojega Židovu nazivaju Jahvinim pomazanikom), vjerovali da će mrtvi nastaviti postojati u obliku sjena, u donjem, tamnom dijelu zemlje. Židovi su tek pod utjecajem zarathuštranizma postupno usvajali eshatološki koncept božanskog plana spasenja čovjeka, koji se pojavljuje u kasnijim religijama, kršćanstvu i islamu. U kršćanstvu je posebice naglašena besmrtnost koja svoju tajnu ima u Smrti i Uskrsnuću Isusa Krista.

Zašto je sve to bitno za hrvatski narod? Otapanjem leda na sjeveru Europe, negdje tri tisućljeća prije Krista, migracija Dinarca – Prahvata s prostora današnje Hrvatske i Bosne i Hercegovine otpočela je po cijeloj Europi. Jedan dio krenuo je prema današnjoj Turskoj, Kurdistanu, Armeniji, Iranu, pa čak i do Indije. Tu došli s hrvatskih prostora osnivaju svoje kraljevstvo Harawatiju (Harauvatiju, Harauvatiš) koje zajedno s još pet kraljevstva (Partha, Perzija, Medija, Baktrija i Elam) čine prvobitnu staroiransku državu. Za vrijeme Kralja Kraljeva Darija Velikog čije se Svekrateljstvo u 6. stoljeću prije Krista prostiralo na cijelom tada poznatom svijetu (Europa, Azija do Indije, Bliski istok i sjeverna Afrika) praktički Prahvati žive u jednom državi. Tada većina njih prima zarathuštranizam (mazdeizam) kao

NAJNOVIJE NA PORTALU >>

- Vrbanović predstavio Bandiću projekt Svetice – konačna odluka će ipak donijeti sud
- Josip Miljak: Vesna Pusić još jednom potvrdila da je dostojna nasljednica svojih orjunaških predaka
- Liniću, spašavajte male, obične ljude, a ne lopuže koji su jeftino kupili i upropastili nekada ugledne tvrtke!
- Susret političkih i vjerskih vođa - Približavanje bošnjačko-hrvatskih gledišta
- Vrhovni sud prihvatio žalbu obitelji Đureković i ukinuo rješenje kojim je odbijeno izručenje Zdravka Mustača
- Mladen Lojkić: Hrvati – osobiti sinovi svete rimske Crkve
- Bjegunci
- Zagreb; Predstavljen zbornik 'Hrvatski mučenici i žrtve iz vremena komunističke vladavine'
- Josip Đakić: Osobe koje su sudjelovale u agresiji na Hrvatsku ne bi smjele imati presudnu ulogu u budućoj srbijanskoj vlasti
- Sabor jednoglasan: Dinko Cvitan novi je glavni državni odvjetnik

svoju religiju. Daljnja migracija Iranohrvata od kraljevine Harawatije do stvaranja Velike Hrvatske ujedinjenjem Bijele Hrvatske (zakarpatske) i Crvene Hrvatske (ukrajinske) u 4. stoljeću poslije Krista manje – više je poznata za one povjesnike koji se oslanjaju na iranistički model podrijetla Hrvata, dok je ta teza za hrvatske panslaviste u najmanju ruku spoma. (O povijesti Prahvata – Dinaraca autor ovog teksta pisao je u knjizi *Kletva kralja Zvonimira*).

Zapis s Rešetarice je nesumnjivo najveći materijalni dokaz prastare nazočnosti mazdeizma u hrvatskim zemljama. Fra Bono Vrdoljak našao je na mjestu starokršćanske bazilike u mjestu Rašetarici, u župi Podhum, u Livnu kamen s vrlo čudnim lapidarnim zapisom koje nitko nije mogao odgonetnuti. Akademik Mirko Vidović, kroatist specijalist za iranološko područje povijesti, etnologiju i lingvistiku, nakon tridesetogodišnjeg proučavanja pisma na tom kamenu (neka vrsta simbioze klinastog i aramejskog), uspio je pročitati i dokazati da su to stihovi iz Zarathuštrinih *Gatha* (Božjih slavopojki). Zapis je nastao negdje uoči pohoda Aleksandra Velikog na Darija III., tj., polovicom četvrtog stoljeća prije Krista. Kamen iz Rešetarice koji simbolizira mjesto obreda u spomen na mrtve je dokaz da je jednobožačka zarathuštranska vjera u našim krajevima bila prije dolaska rimske vlasti. Stoga nije slučajno da se u našim krajevima nije izgradio niti jedan poganski hram. Poganstvo su k nama donijeli rimski okupatori i oni su bili jedini pogani u našim krajevima. (pater Svetislav Stjepan Kmjak: *Hrvatski zavjetni križ*, Ekološki glasnik, D.Lomnica, Zagreb, 2005., str. 34. i 35.).

Poznato je da je sveti Petar apostol poslao apostola Tomu u Indiju da širi Radosnu vijest znajući da na dalekom istoku, sada već ostarjeli, u dvorcu Kuh –i- Khwaja u Harawatiji žive Sveta Tri Kralja. Na svom putu sveti Toma pokrštavao je Hrvate po Harawatiji. Koliko je vjerovati ili ne apokrifnim Djelima sv. Tome iz 4. stoljeća, ali u njima stoji kako su i Sveta Tri Kralja zajedno s apostolom Tomom širili Radosnu vijest u Perziji i Indiji?

Sveta Helena (Jelena), majka prvog kršćanskog vladara Rimskog Carstva Konstantina Velikog, 327. godine je na čudesni način otkrila Istiniti Križ Isusov u Jeruzalemu. Nakon što je ta vijest odjeknula cijelim svijetom, perzijski vladar Šapur II., iako neprijatelj Rimskog Carstva, poslao je carici Heleni zlatni kovčeg obavijen svilenom tkaninom na kojoj su bili izvezeni zlatni grifoni. U kovčegu su bili posmrtni ostaci Svetih Triju Kraljeva, a svilena tkanina bila je plašt kralja Gašpara. Ushičena carica darovala je veličanstveni dar stolnoj crkvi u Milanu – jer je ondje krštena. Godine 1162 njemački car Friedrich II. Baarbarosa, okrunivši se za kralja Lombardije u Milanu, odnio je svetu relikviju u Köln, gdje se u riznici najviše katedrale na svijetu čuva i danas – s čudesnim plaštem kralja Gašpara. (Antun Abramović: *Sveta Tri Kralja i Hrvati- Korjeni europske Hrvatske*, Večernji list, 20. prosinac 1998.)

Evangelist Matej u izvješću o Kristovom rođenju donio je vijest o dolasku tajanstvenih kraljeva, mudraca, maga (svećenika) s Istoka koji prateći zvijezdu dođoše se pokloniti novorođenom kralju židovskom. I zvijezda im je na čudesan način pokazala put. Odakle su došli ti kraljevi, magi, zvijezdoznanci, proroci, i kako je moguće da su neki stranci, koji nisu niti Židovi, saznali tu veliku tajnu i objavili ju svemu židovskom narodu?

No, tko su Sveta Tri Kralja? Tek početkom 20. stoljeća njemački iranolog Ernst Herzfeld otkrio je jednog od Sveta Tri Kralja, Gaspara ili Gašpara. Na temelju tih otkrića danas posve sigurno možemo smatrati da je kralj pod imenom Gašpar (grč. Gondophames) vladao od 19. do 46. godine po Kristu jednim kraljevstvom u velikom Perzijskom carstvu, Harwatijom. Područje kojim je vladao nalazi se danas u jugoistočnom Afganistanu oko rijeke Hilmed koja se nakon 1200 kilometara slijeva u veliko jezero Hamun na granici s Iranom. Američka arheološka ekspedicija 1957. godine otkrila je i veličanstven Gašparov dvorac na lokalitetu Kuh- i –Khwaja usred spomenutog jezera, upravo onaj u kojemu su sva tri Sveta Kralja živjeli u starosti. Iz ovih otkrića postaje jasno kako Gašpar, koji je jako dobro poznao tajnu svetih spisa Zarathuštre, otkrio gdje će se roditi Mesija. I donio mu je zlato kojim je oblikovao njegovo kraljevstvo, ali ne kao imutak, već kao „Kralju Kraljeva“ koji naslov su ponosno nosili svi perzijski vladari. Tim činom naviješten je značaj Mesijina poslanja – On će biti poslan svim narodima svijeta, te će njima vladati kao Kralj kraljeva. Tako je otkriveno da su i druga dva maga bili kraljevi – Baalshazar kralj Kaldeje, a Malik(ior) kralj Jemena, koji Mesiji doniješe tamjan kao Istinskome Bogu, i balzam kao simbol njegove smrti i Uskrsnuća. (Antun Abramović: *Sveta Tri Kralja i Hrvati- Korjeni europske Hrvatske*, Večernji list, 20. prosinac 1998.)

Je li tajanstveni kralj, prorok i svećenik Gašpar bio Hrvat? Ne znamo, ali vladao je kraljevstvom koje se zvalo Harawatiā, a stanovnici Haravati. Od njih mi danas imamo ime, ali i zajedničke korijene. Tako Hrvati imaju svoje mjesto u čudesnoj predaji Svetog pisma i kršćanstva!

Sa sigurnošću se također može ustvrditi i da su sveti Pavao i njegov prijatelj sveti Luka evangelist pokrštavali starosjedilački hrvatski (ilirski) puk u rimskim pokrajinama Dalmaciji i Panoniji. Dokaz tomu je zapis iz *Druge poslanice Timoteju*, iz čijeg se teksta vidi da je Pavao slao svoje učenike k Crkvama koje je na svojim putovanjima osnivao, da nadgledaju kršćanske nasade; Tihika u Efez, Krescenta u Galiciju, Tita u Dalmaciju, dok je Erasta ostavio u Korintu, a Trofina u Miletu. Pisanje svetog Epifanija iz 4. stoljeća nam također govori kako je sveti Luka misionario po Dalmaciji. Zato je i vjerodostojna usmena predaja o posmrtnim ostacima svetog Luke koji su pohranjeni u crkvi svete Marije u Jajcu.

Toj predaji ide u prilog i posebita odluka pape Pia II. iz 1464. godine koji daje potpuni oprost svima onima koji će hodočastiti na grob svetog Luke u Jajcu. (Mirko Vidović: *Uspori i pad Ilirije*, Matica hrvatska Zagreb, Livno, 205., str. 307. i 308.)

U *Djelima apostolskim* prikazano je lutanje lađe na kojoj su sveti Pavao i sveti Luka plovili Jadranom prema Rimu. Zadesila ih je strašna oluja u kojoj se četrdeset dana nije vidjelo sunca ni zvijezda, te je lađa slomljena kormila u naletima vjetra pristigla na otok Melitu. Prema pisanju svetog Luke evanđelista, 60. godine u izraelskoj luci Cezariji su židovski prvaci optužili Pavla zbog propovijedanja Kristova naučavanja. Budući da je Pavao prozreo njihovu namjeru, da ga Židovi žele ubiti, kao rimski građanin, predao se rimskom stotniku Juliju s prizivom da mu se sudi u Rimu. Tako je Pavao, kao zatočenik, lađom iz Cezarije krenuo za Rim.

Tadašnji brodovi nisu imali kobilicu, niti čvrsto kormilo, te je opasno bilo ploviti pučinom, već se plovilo uz obalu. Zbog toga se i Pavlova lađa našla na Otrantu, odakle se na najužem dijelu Jadrana trebalo ploviti za Italiju. Budući da otok Melita ne postoji, sasvim je sigurno da se radilo o dubrovačkom otoku Mljetu. To su potvrđivali tijekom povijesti mnogi pisci, povjesnici i znanstvenici: Plinije Stariji (23.-79.), bizantski car Konstantin Porfirogenet (905.-959.), Serafino Razzi (1531.-1611.), Mljetski opat Ignjat Đurđević (1675.-1737.), Francesco Maria Appendini (1768.-1837.), splitski biskup Vicko Palunke (1842.-1921.) i mnogi drugi. Nažalost, danas u većini svjetskih povjesnica, kao i tiskanih Biblija, možemo pročitati kako je Malta ustvari biblijski otok Melita. Zanimljivo je, da su Malti, iz svojih razloga, prvi počeli pripisivati brodolom svetog Pavla i Luke bivši Vitezovi svetog Ivana Jeruzalemskog (danas Malteški vitezovi), pošto su se 1596. godine iz Rodosa povukli na Maltu. Međutim, evanđelist Luka jasno govori o brodolomu koji se dogodio upravo na Jadranu, a nikako na Sredozemlju u blizini Malte, kada kaže u *Djelima: Biješe već četrdeseta noć što smo bili tamo-amo gonjeni po Jadranu...*(27, 27).

Mljet je u apostolsko vrijeme bio vrlo naseljen otok, s više urbanih naselja. Na Mljetu se spasilo dvjesto sedamdeset šest brodolomaca. Došavši na otok, svetog Pavla je ugrizla otrovna zmija. (sa apsolutnom sigurnošću se može tvrditi da na Malti nikada nije bilo zmija otrovnica). Pavao je samo stresao zmiyu u vatru i na opće iznenađenje starosjedilačkog pučanstva, umjesto da se srušio mrtav, ništa mu se nije dogodilo. Hrvatski (ilirski) puk Mljeta počeo je Pavla smatrati Bogom, poglavito nakon mnogobrojnih čudesnih Pavlovih ozdravljenja. Sve je to pridonijelo ustrojstvu prve kršćanske zajednice dubrovačkog područja. Boravak brodolomaca na Mljetu trajao je tri mjeseca. Iza svetog Pavla ostala je Pracrkva. Danas arheološki nalazi na Mljetu nedvojbeno potvrđuju postojanje sakralnih građevina iz doba svetog Pavla. (Miho Demović: *Sveti Pavao bio na Mljetu i osnovao Pracrkvu?*, Glas Koncila, broj 16., 20. travnja 2008.)

Dokaze ranog kršćanstva u Hrvata ima fra Bono Vrdoljak, kustos arheološke zbirke u samostanu Gorica u Livnu. Tamo se nalazi najstariji poznati lik Gospe izrađene u kamenu koji datira iz 2. stoljeća što nedvojbeno dokazuje da su starosjeditelji Hrvati u 2. stoljeću bili kršćani i štovali Djevicu Mariju. Zanimljivo je da je simbol svetosti Hrvata bio ljljanov cvijet, simbol Darija Velikog, koji je kasnije bio simbol hrvatskih banova i kraljeva srednjovjekovne Bosne. Ipak, najbolje govori o nazočnosti Hrvata na današnjim hrvatskim prostorima u ranokršćansko vrijeme otkrivena Lištanska ploča iz 3. stoljeća. Taj zapis koji je također odgonetnuo akademik Mirko Vidović, pronađen je na arheološkom lokalitetu blizu sela Lištani u Donjem polju kod Livna. Pisan je alfabetom vrlo sličnom glagoljici iz kojega su kasnije i nastala hrvatska pisma, glagoljica, ćirilica i bosančica. Lištanska ploča je zapisana na „našem jeziku“, jeziku na kojemu je i pisana *Gatha*. Tekst na kamenoj ploči nedvojbeno dokazuje, ne samo o nazočnosti Hrvata kao starosjeditelja ovih prostora, već i njihovu kršćansku vjeru u ranokršćansko vrijeme, kao i potvrdu hrvatskog jezika kao jednog od najstarijih jezika u Europi, koji se tisućljećima razvijao u kontinuitetu, prethodeći današnjem književnom hrvatskom jeziku. To znači da su Hrvati kao rijedak narod primili vjeru u ranokršćansko vrijeme na svome jeziku i svome pismu.

Najzvišeniji mistik, teolog, znanstvenik, smatran najvećim crkvenim ocem ranokršćanskog vremena bio je sveti Jeronim, Sofranije Euzebije, koji je rođen 347. godine u rimskoj dijecezi Dalmaciji, u gradu Stridonu (pretpostavlja se da je Banja Luka). S obzirom na njegovo hrvatsko (ilirsko) podrijetlo, na to što je sam za sebe govorio da je Dalmatinac, a da su ga glagoljaši nazivali Hrvačaninom, smatramo ga hrvatskim svetcem. Radio je kao tajnik i savjetnik pape Damaza od 382. do 385. godine, a nakon smrti svoga zaštitnika postao je najozbiljniji kandidat za novog papu. Pošto je bio izabran za papu njegov protukandidat Siricije, koji mu nije bio odviše sklon, Jeronim odlazi u palestinsku pustinju gdje živi kao eremit (pustinjač) u spilji za koju je vjerovao da se u njoj rodio Isus Krist. Ondje je živio isposničkim životom prevodeći Sveto pismo s hebrejskog, aramejskog i grčkog jezika na latinski jezik. To je ujedno bio prvi vjerodostojan prijevod Biblije, a poznat je pod nazivom *Vulgata* (opće poznata), što je i danas službena verzija Crkve.

Sveti Petar samo je jednom u svom životu izrekao proročanstvo, prigodom svoje mučeničke smrti na križu u Rimu 64. godine za vrijeme cara Nerona. Starokršćanski pisac Tertulijan potvrdio je kako je sveti Petar, dok je naglavačke bio proboden na križ, u strašnim mukama i agoniji doživio viziju pobjedničke Crkve, te je spomenuo narode koji će proslaviti Sveti Križ. Je li među tim narodima i hrvatski narod, ne znamo, ali čini se da je papa Ivan IV. o tom proroštvu izvijestio Hrvate, te su i oni došljački Hrvati spremno prihvatili

krštenje i novu crkvenu hijerarhiju iz Rima. Praktički, neposredno nakon povratka Hrvata iz Velike Hrvatske u svoju pradomovinu, na prostore Ilirika. Papa Ivan IV. je već 641. godine poslao opata Martina, više nadbiskupa, biskupa, svećenika i đakona da pokrste pridošle Hrvate koji nisu bili kršteni. Taj isti Martin, veli car Konstantin Porfirogenet VII., savjetovao je kao prorok, Hrvate, da do kraja svijeta, obdržavaju papinu odredbu (o nenapadanju) te ih je to i sam molio. (Antun Abramović: *Prvi hrvatski diplomatski ugovor - Korjeni europske Hrvatske*, Večernji list, 24. siječnja 1999.)

Zasigurno, da je među tim Hrvatima bilo već kršćana, kao i zarathuštrana, arijanaca, ali i pogana, te nije isključeno da su se neki Hrvati u tom razdoblju krstili i drugi puta. Ubrzo pošto je cijeli hrvatski puk (stariosjedilački i došljački) postao jedna kršćanska obitelj, prvi pisani ugovor su Hrvati 679. godine potpisali s papom Agatom i bizantskim carem Heraklijem. To je ujedno bio i prvi pisani ugovor Svete Stolice sa svjetovnim vladarima, prešedan za buduću papinsku državu. Ovim jedinstvenim ugovorom Hrvatska je u papinskom Rimu imala posebit položaj, bila je dio *Patrimonium Sancti Petri*. Konstantin VII. Porfirogenet komentirao je taj događaj: *Kad su Hrvati primili Sveti Krst, obvezali su se posebnim ugovorima i prisegnuli su svetom Petru apostolu da nikada neće naoružani provaljivati u tuđe zemlje, već će njegovati mir sa svima koji žele mir. A za uzvrat su dobili od pape zalog da će im Bog biti osvjetnik, ako katkad drugi narodi provale u hrvatsku zemlju i uzmu je pustosti. A pobjedu će im isprositi njihov zaštitnik sveti Petar.*

Hrvatski vladari su tijekom cijele povijesti čvrsto stajali uz Svetu Stolicu i uz rimske pape. Kada se 878. godine hrvatski knez Zdeslav zbog političkog oportunitizma stavio u okrilje Bizanta, ubrzo je izgubio prijestolje i život, a naslijedio ga je Branimir, uvjereni pristaša rimskog pape. Odmah nakon preuzimanja vlasti Branimir je obnovio savez sa Svetom Stolicom, a papa Ivan VIII. je na Spasovo 21. svibnja 879. godine odslužio Svetu misu u bazilici i na grobu svetog Petra i blagoslovio je kneza Branimira, hrvatsku zemlju i hrvatski narod. Tim blagoslovom je potvrdio zemaljsku vlast kneza Branimira u Hrvatskoj, a Hrvatsku neovisnu franačkog ili bizantskog uplitanja.

Papa je knezu Branimiru uputio pismo. Dio pisma kaže: *„Tebe, koji se vraćaš u krilo svete apostolske Stolice, svoje majke, iz čijega su prečistoga krila tvoji predi crpili slatku vodu svete nauke, primismo očinskom ljubavlju kao predragog sina... Štitit ćemo te apostolskom ljubaznošću da se na te izlije milost i blagoslov Božji te blagoslov svetog Petra i Pavla... Na dan uzašašća Gospodinova, služeći svetu misu na oltar blaženog Petra apostola, podigli smo ruke k nebu, blagosloviti tebe, cijeli tvoj narod i zemlju.“*

Hrvatski jezik i glagoljica naglo se širio i u crkvenim bogoslužjima, poglavito u Istri i Dalmaciji, ali bez dozvole Svete Stolice. To je ustvari bio otpor hrvatskog etničkog bića eurolatinskoj hegemoniji. Za vrijeme najvećeg hrvatskog kralja Tomislava, kojemu papa Ivan X. pismom potvrđuje kako su Hrvati; **osobiti sinovi svete rimske Crkve, a da; ...hrvatsko kraljevstvo spada među prvjenice apostolske i sveopće Crkve...**, prijepor između svećeničkog glagoljaškog klera na čelu s Grgurom Ninskim i latinskih svećenika došao je do točke usijanja.

Splitskim sinodama 925. i 927. godine, glagoljaši su doživjeli poraz, Ninska biskupija, prijestolnica glagoljaša, je ukinuta, a Splitska nadbiskupija, odnosno crkva svetog Dujma, gdje su se crkvena bogoslužja obnašala na latinskom jeziku, preuzela je vodeću ulogu u Hrvatskoj. Međutim, ipak je ostavljena mogućnost starim hrvatskim biskupijama, zadarskoj, rapskoj, krčkoj, osorskoj, stonskoj, dubrovačkoj i kotorskoj, da se mogu držati svojih starih običaja, što je neizravno značilo da im je dozvoljena liturgija na hrvatskom jeziku uz uporabu glagoljice.

Dva stoljeća kasnije, odnosno 1248. godine stigla je iz Vatikana i službena potvrda dozvole uporabe crkvenohrvatskog jezika i glagoljice u crkvenoj liturgiji. Odobrio ju je papa Inocent IV. To je praktički značilo da hrvatski jezik službeno postaje četvrti službeni liturgijski jezik u Crkvi, pored latinskog, grčkog i hebrejskog. Tako je sve do Drugog vatikanskog koncila 1962. godine, kada je svim narodima dopuštena uporaba narodnog jezika u crkvenim bogoslužjima, hrvatski jezik bio jedan od četiri ravnopravna sveta jezika.

Za vrijeme velikog zapadnog raskola, dvopapinstva, Hrvati nikada nisu stali uz avinjonske ili pizantske pape, već su ostajali vjerni i pokorni rimskom Papi. Sveta Stolica se znala odužiti i često je tijekom povijesti bila jedina u koju su se Hrvati mogli pouzdati. Kada je Hrvatska početkom 16. stoljeća ostala potpuno sama u obrani kršćanske Europe od Turaka slavni papa Lav X. svesrdno joj pomaže te vranskom prioru, hrvatskom banu i kardinalu Petru Berislaviću 1519. godine poručuje: *„Glavar Katoličke Crkve ne će dopustiti da propadne Hrvatska, najčvršći štit i predziđe kršćanstva.“* Upravo zbog te međusobne odanosti, a ponajviše zahvaljujući isusovcima, protureformacija je u Hrvatskoj polučila najveći rezultat. „Luteranska kuga“, kako je protestantizam nazvao hrvatski ban Tomo Erdödy nikada nije ozbiljnije prešla Dravu, tako da je Hrvatska bila jedna od rijetkih zemalja Europe koja je bila pošteđena reformatorske hereze.

Teško bi bilo uopće nabrojiti sve one znamenite Hrvate koji su ostavili duboki trag pri Svetoj Stolici, kao i u samom Rimu. Među mnoštvom hrvatskih blaženika i svetaca te velikodostojnika pri Svetoj Stolici izdvojimo bar najveće darove što su Hrvati mogli dati Crkvi, pape hrvatskog podrijetla. Prvi Hrvat (Ilir) kao rimski papa bio je Dioklecijanov ujak, rođen u Solinu, sveti Kajo ili Gajo (283.-296.). Papa Kajo (latinski Silva) podnio je

mučeničku smrt za Kristovu vjeru. U Solinu se također rodio knjižničar Rimske kurije, Anastazije, koji je postao papa Ivan IV. Dalmatinac (640.-642.), koji je, kao što je rečeno, obnovio odnose između nove vlasti u hrvatskim zemljama i Svete Stolice. Sljedeći je Tomo Parenić ili talijanski Tommaso Parentucelli, čiji preci potječu iz Biograda. Nosio je papinsko ime Nikola V. (1447.-1455.), govorio je hrvatskim jezikom, a poslao je svetog Ivana Kapistrana, franjevca, u Hrvatsku i Bosnu da spasi Europu od najezde Turaka. Godine 1453. papa Nikola V. na lijevoj obali Tibra obnavlja crkvu svete Marije i posvećuje je svetom Jeronimu. Iste godine u Rimu gradi gostinjac za hrvatske hodočasnike, bolesnike i siromahe što dokazuje činjenicu da je u to vrijeme u Rimu živjela velika skupina Hrvata.

Dvjesto dvadeset i peti papa bio je također Hrvat, Srećko Perić (Felice Peretti) podrijetlom iz Kruševice u Boki kotorskoj odakle su se njegovi roditelji preselili u Italiju. Bio je franjevac konventualac, kasnije poznat kao papa Siksto V. Prije nego što je postao papa, bio je kardinal hrvatske crkve svetog Jeronima u Rimu. Kao papa, Siksto V. gradi u Rimu novu crkvu svetog Jeronima. Bulom *Sapientiam Sanctorum*, 1. kolovoza 1589. god., papa pri crkvi ustanovljava Kaptol Svetog Jeronima i određuje da članovi mogu biti samo svećenici koji potječu iz ilirske zemlje (Hrvatske i Bosne i Hercegovine), koji su rodom Hrvati i koji govore hrvatski. Na Tridentskom koncilu uvjerio je saborske oče da je materinji jezik svetog Jeronima bio hrvatski, što je samo bilo definitivno priznanje hrvatskog jezika kao svetog jezika. Na istom Koncilu je Jeroninima *Vulgata* utvrđena kao službena katolička Biblija. (pater Svetislav Stjepan Krnjak: *Hrvatski zavjetni križ*, Ekološki glasnik, D.Lomnica, Zagreb, 2005., str. 104.-107.).

Katolička crkva je hrvatskom narodu prečesto bila jedina životna tješiteljica i duhovna uzdanica, jedina čvrsta oporišna točka u bremenitim vremenima tuđinskih zatirača svake hrvatske misli, a poglavito u Titovoj zločinačkoj Jugoslaviji. Iz te komunističke tvorevine spomenimo zločin protiv Boga i čovječnosti, montirani proces nadbiskupu Alojziju Stepincu u kojemu se iščitala podmukla sprega Titovih jurišnika i slobodnih zidara. Bila je to osveta ne samo blaženom Alojziju što nije htio odvojiti hrvatsku Crkvu od svog zaštitnika Vatikana, već iznad svega osveta hrvatskom narodu što je dva tisućljeća bio neraskidivo vezan uz Rimsku Crkvu. Sveta Stolica se uvijek znala odužiti. Prva je priznala suverenitet države Hrvatske napaćenom katoličkom pukom i slijedom tog priznanja potvrdila najčvršću svezu s tim istim pukom.

Danas? Upravo u ovom vremenu beznađa i malodušja kada bezbožna manjina manipulira hrvatskim narodom, zašto ne vjerovati da su Hrvati, poput nekada Židova, narod misije i Božjeg poslanja. Zašto ne vjerovati da su i Hrvati, kao malo stado Blažene Djevice Marije, dobili mandat s Neba da budu mala, ali najčvršća, Kristova lađa u ovom sve više desakraliziranom i neopoganskom svijetu. Stoga, završimo s dijelom poruke koju je Gospa uputila hrvatskom narodu putem karizmatičnog don Gobija na Cenakulu u Zagrebu 20. rujna 1996. godine:

... Ono što se dogodilo u ovoj Naciji postaje znak za sve. Zbog svoje vjernosti Isusu i vašoj nebeskoj Majci, Crkvi i Papi, Sotona je navalio na nju, u pokušaju da je uništi. Imajući na umu ovaj cilj, udružile su se sve sotonske i masonske sile. Međutim, Ja sam sama označila čas njihova poraza.

Tako će biti za cijelo čovječanstvo.

Zato vas pozivam na pouzdanje i nadu.

Ne boj se, malo stado. Vama je povjereno poslanje da ostvarite trijumf mog Bezgrešnog Srca u svijetu.

Korišteni dijelovi iz knjiga: *Kletva kralja Zvonimira* i *U klopci demona*

Mladen Lojkić

.NET Diagram Layout API

 yworks.com

Edit, analyse, display and layout graphs, diagrams and networks

